

BIOGRAM

Profesor Anders Grubb karierę naukową związał głównie z Uniwersytetem w Lund, na którym w 1968 roku ukończył studia medyczne, a następnie uzyskał stopień doktora w dziedzinie chemii klinicznej (1974) i doktora nauk medycznych (1975). Od 1978 roku jest specjalistą w dziedzinie chemii klinicznej. W latach 1968-1989 pracował na Oddziale Chorób Wewnętrznych oraz Oddziale Chemii Klinicznej Szpitala w Malmö, podlegającego Uniwersytetowi w Lund, gdzie zdobywał doświadczenie zawodowe i przechodził kolejne stopnie kariery od stażysty do lekarza specjalisty i profesora. Od 1989 do 2011 był profesorem w Katedrze Chemii Klinicznej i Farmakologii. Pełnił też funkcję kierownika tej Katedry oraz Oddziału Chemii Klinicznej i Analiz Chemicznych Akademickiego Szpitala Klinicznego Uniwersytetu w Lund. W 2011 roku przeszedł na emeryturę, ale nadal jest aktywny zawodowo. Piastuje stanowisko Seniora Profesora, prowadząc zarówno badania naukowe, jak i działalność dydaktyczną.

Zainteresowania naukowe Profesora Grubba koncentrują się wokół chemii klinicznej, diagnostyki medycznej i biochemii i dotyczą m.in. badania zależności struktura-funkcja białek, proteinopatii amyloidogennych oraz zastosowania białek w diagnostyce medycznej, w szczególności chorób nerek. Wspólnym mianownikiem tych zainteresowań jest cystatyna C – białko, odkryte i dogłębnie przebadane przez profesora Grubba i jego współpracowników. Wynikiem tych badań jest imponujący i ciągle rosnący dorobek naukowy obejmujący niemal 350 prac naukowych. Cieszą się one ogromnym zainteresowaniem naukowców na całym świecie, czego wyrazem jest fakt, iż były one cytowane ponad 19 tysięcy razy. Osiem z jego artykułów było cytowanych ponad 300 razy, a 48 więcej niż 100 razy. Indeks Hirscha, ilustrujący znaczenie jego prac, wynosi blisko 70 i należy do najwyższych znanych w świecie. Na liście publikacji naukowych jest też 35 prac powstałych jako wynik współpracy z badaczami w Polsce, głównie na Uniwersytecie Gdańskim.

Prof. Anders Grubb jest laureatem wielu prestiżowych nagród naukowych. Otrzymał m.in. Nagrodę Poula Astrupa za wybitne badania w obszarze chemii klinicznej (1984), Nagrodę Erika K. Fenströma za wybitne badania biomedyczne (1987), Nagrodę Kone'a Brytyjskiego Towarzystwa Biochemii Klinicznej za wybitne badania w zakresie Chemii Klinicznej (1989), Nagrodę jubileuszową Szwedzkiego Towarzystwa Nauk Medycznych za wybitną pracę naukową (1991), Order Sokoła Islandii za owocną współpracę naukową i dydaktyczną z naukowcami islandzkimi (2007) oraz Nagrodę Lorenza Eldjarna (2010 i 2016).